

РЕШЕНИЕ

№ 16379

гр. София, 13.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 07.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **2788** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание Решение №2382/11.03.2025 г., постановено по адм.д. №7670/2024 г. на ВАС, с което е отменено Решение №8758/14.06.2024 г. по адм. д. №3726/2024 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. Предмет на съдебен контрол е Решение №000030-3488/25.03.2024 г., издадено от Изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на с вх. № 26-М-46/31.01.2024 г. за изплащане на лихва в размер на 2 229, 34 лв. по възстановена недължимо платена такса в размер на 25 000 лв. за периода 03.02.2022 г. – 20.12.2022 г. Жалбоподателят „Макао – 2“ ООД, [населено място], чрез адвокат К. С. Г. от САК намира решението за неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че с платежно нареждане от 03.02.2022 г. е платил сумата от 25 000 лева, определена за внасяне от административния орган, като такса по чл.30, ал.6 от ЗХ. Твърди също, че с Решение №000030-10112/29.11.2022 г. сумата е възстановена, като недължимо платена. Счита, че изпълнителният директор на НАП не е съобразил разпоредбата на чл.129, ал.6 от ДОПК. При условията на евентуалност счита, че лихвата е дължима на основание чл.84 от ЗЗД. Моли за отмяна на оспореното решение и връщане на преписката за ново произнасяне. Претендира разноси по списък.

Ответникът, Изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт Г. С. в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Подробни съображения са изложени в постъпили писмени бележки. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във

връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

С Решение № 000030-871/28.01.2022 г. Изпълнителния директор на НАП е продължил срока на издаден лиценз на дружеството „Макао - 2“ ООД за организиране на хазартни игри с игрални автомати за игрална зала с адрес [населено място], обл. Б., к.к. „С. бряг-И.“, УПИ I, кв. 75. В решението е определен размерът на дължимите държавни такси за извършване на промени на лиценза, а именно: 1. Държавна такса по чл.30, ал.1 от ЗХ във връзка с чл.3, ал.1, т.4, буква „в“ от ТТЗХ, в размер на 26 000 лв. и 2. Държавна такса по чл.30, ал.6, изр. второ от ЗХ, в размер на 25 000 лв. Посочено е, че дължимите държавни такси следва да бъдат заплатени в срок до 7 дни след влизане в сила на решението, като удостоверение по чл.34 ЗХ ще бъде предоставено на искателя по реда на чл.29, ал.3 ЗХ след постъпване на дължимите и посочени в решението държавни такси по сметка на НАП.

От представено платежно нареждане от 03.02.2022 г. се установява, че жалбоподателят е платил сумата от 25 000 лева, представляваща държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ.

С Решение №000030-10112/29.11.2022 г. Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите е уважил молбата на дружеството-жалбоподател за възстановяване на недължимо платена държавна такса по чл.30, ал.6 от ЗХ в размер на 25 000 лева. Решението е връчено на 29.11.2022 г., като не е обжалвано и е влязло в законна сила на 07.12.2022 г.

С Решение №000030-3488/25.03.2024 г. Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите е отказал възстанови сумата от 2 229,34 лева, представляваща лихва върху главницата от 25 000 лева за периода 03.02.2022 г. до 20.12.2022 г. В мотивите на решението е посочено, че презумпцията за приложение на разпоредбата на чл.129, ал.6 от ДОПК относно възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми за такси, установени на основание на закон е неоснователна, тъй като при и по повод дейностите по надзор върху хазарта и хазартните дейности изпълнителният директор на НАП действа в качеството на орган, упражняващ държавен надзор в областта на хазарта, а не в качеството си на орган по приходите. На следващо място органът е приел, че с молбата за възстановяване на платената държавна такса жалбоподателят е направил искане за възстановяване и на лихвата, по което не е налице произнасяне и е формиран стабилен акт, като така направеното искане е недопустимо. Решението е връчено на адресата на 25.03.2024 г. по електронен път. Жалбата срещу решението е постъпила в ЦУ на НАП на 04.04.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК - изрично волеизявление на административен орган, с което непосредствено се засягат законни интереси на оспорващия, от страна в административното производство, подала искането, по което ответникът се е произнесъл с процесното решение. Същата е подадена в преклузивния 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът намира, че оспореното решение е издадено от Изпълнителния директор на НАП на основание чл.16 от ЗХ, съгласно която разпоредба държавният надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности се осъществява от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. Именно изпълнителният

директор на НАП е компетентен да се произнася по въпроси, касаещи лицензите за организиране на хазартни игри, в частност възстановяването на недължимо платена сума за държавна такса, ведно с лихвата. Следователно оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресата, какво е решението на органа по подаденото от заявителя заявление, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. За да бъде основание за отмяна, едно процесуално нарушение следва да е съществено, т.е., ако не беше допуснато, органът би могъл да достигне до други правни изводи.

Предвид изложеното, настоящия състав намира, че по отношение на оспореното решение не са налице предпоставки за отмяна по чл.146, т.1, т.2 и т.3 АПК.

Решението е издадено и в съответствие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл.92, ал.4 ЗХ недължимо платени или събрани суми по ал.1-3 (такси по чл.30, ал.3 и ал.4 ЗХ, годишни вноски за социално отговорно поведение, глоби и лихви) и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. След като в чл.92 ЗХ не е уредена процедурата за възстановяване на таксите по чл.30, ал.6 ЗХ, правилно административният орган е приел, че не е приложима разпоредбата на чл.129, ал.6 ДОПК. При и по повод дейността си по надзор на хазарта изпълнителният директор на НАП не действа като орган по приходите, така както е предвидено в нормата на чл. 129 ДОПК. Едновременно с това производството по чл.129 ДОПК приключва с акт за възстановяване и прихващане, а в случая възстановяването на недължимо платената такса по чл.30, ал.6 ЗХ е извършено въз основа на решение на изпълнителния директор на НАП в качеството му орган по надзор на хазарта.

Следователно, след като за главницата не се прилагат правилата на глава 16 "Особени производства", Раздел I "Прихващане и възстановяване", чл. 128 - чл. 132 на ДОПК, то същите не могат да бъдат отнесени и към акцесорното вземане – за лихва за забава върху недължимо платени такси по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Видно от материалите по делото, заявената претенция на дружеството за възстановяване на недължимо платената държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ е уважено с Решение № 000030-10112/29.11.2022 г. Обезщетението за забава от изпълнението на незаконосъобразен индивидуален административен акт, което е станало изискуемо с отмяната му в посочената част, би могло да се претендира по реда на чл.203 - чл.207 АПК, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а не чрез оспорване на отказа за възстановяване на законната лихва по реда на ДОПК, с каквото искане е бил сезиран ответникът. Този извод се подкрепя и от разясненията, дадени в ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС

В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че процесният отказ на Изпълнителния директор на НАП да възстанови лихвата за забава съответства на приложимите материалноправни норми, тъй като липсва норма в специалния приложим закон, която да задължава ответника да издаде търсения от дружеството акт по реда на чл.21 и сл. от АПК.

Горните аргументи мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че Решение №000030-3488/25.03.2024 г., издадено от Изпълнителния директор на НАП е издадено от компетентен орган, в предвидената форма, като при издаването му не са допуснати такива нарушения на

процесуалния и материалния закон и целта му, които да обусловят неговата незаконосъобразност. Поради това жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер следва да бъде определен на 100 лева, на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Макао – 2“ ООД, [населено място] срещу Решение № 000030-3488/25.03.2024 г., издадено от Изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на с вх. № 26-М-46/31.01.2024 г. за изплащане на лихва в размер на 2 229, 34 лв. по възстановена недължимо платена такса в размер на 25 000 лв. за периода 03.02.2022 г. – 20.12.2022 г.

ОСЪЖДА „Макао – 2“ ООД, [населено място] да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноси по производството.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: